

...mégis eshet örökké...

POKOLKELTE

Ószfalvy László

2007-2008

versek

III. kézirat

*Démonok térnek vissza, elkezdik felfalni a szerelmet. Új
vágyak születnek, új utakra hívogatnak. Kódolva a vég.*

Megnyúzott testek tánca

A Pokol közepén, egymáshoz bújva,
Izgató lett az égett hús szaga.
Lágyan lépkednek a kiömlő láván,
A Seolban most ők a szivárvány.

Egyesül a lelkük, átok hullt rájuk,
Egymásba forr ajaktalan szájuk.
Végigsimul keze kedvese húsán,
Combjával átöleli derekán.

Ringatóznak egy üvöltő zenére,
Holt vért isznak csókolózás közben.
Úgy karolnak egymásba már örökre,
Ujjuk testükbe tövig mélyesztve.

Kisvárdá, 2007. augusztus 11. /szombat/

Benned minden fekete

Még kiskorodban kezdődött minden,
Éjszaka álltál a játszótéren.
Nem értetted, hogy hol van mindenki,
Miért kell a sötétből rettegni...

Magadban indultál hazafelé,
Mélyen szívta tüdődre az estét.
Kitisztult levegőt, vélt zajait,
Ezek voltak kedvenc játékaid.

Erősnek érezted magad, más félt,
Ott fent, repkedett néhány denevér.
Temetőben ültél, gyertyát gyújtván,
Mondd, hol lehet egy ugyanilyen lány?

Ismerted a várost, az rád tapadt,
Csukott szemmel jártad az utcákat.
Mint világosodott, megrémültél,
Látásodból mind többet veszítettél.

Reggelre az ágyadban feküdtél,
Vércseppek táncoltak egy tű hegyén.
Méláztál a múlton, a jövő vélt,
Ma újra kiszöksz, ha itt az éjfélt.

Kitártad kis szobád ablakait,
Faltad az éjszaka illatait.
A fűvön egy tetemet találtál,
Öledbe vetted hűségese kutyád.

Szerettél mindig játszani vele,
Halála után nem lehet vége.
Simítottad gubancos bundáját,
Fejedben hallottad ugatását.

Vitted állatod, ragadt a nedve,
Megvilágított a hold bús fénye.
Berúgtad a kaput, egyik sírnál,
Földre rogytál, végleg elfáradtál.

Másnap délután gyászoló tömeg,
Halott kisfiúra lett figyelmes.
Kutyája mellett feküdt békében,
Először úszott a szeretetben.

Kisvárdra, 2007. augusztus 11. /szombat/

A sötétségnek kellek

A fémereszen kopog az eső,
A talány úgy fojtogat legbelül.
Kétségekkel teli minden óra,
Tétlenül zuhanok a padlóra.

Átlépnek rajtam a vén szellemek,
Kinyitják az ajtómat és mennek.
Egyetlen társam halott madaram,
Fehérlik váza a kalitkában.

Felnézek, hogy lássam, élek-e még,
Az ablakról nem kopik a festék.
Átfagyok lassan, a halál jár át,
Egy levelet, még annyit sem írtál.

Nem mozdul semmim, de most nem rémiszt,
Arra gondolok, túlélem ezt is.
A hideg mélykékre csípi számat,
Szívem már táncát lassabban járja.

Aszott testem nyílt sebekkel tele,
Évek alatt bénult meg a lelkem.
Bőröm már odafagyott a köhöz,
Most az jó lenne, hogy ideköltözz.

Fekete, fodros ruhában lép be,
Kihúz egy széket pont velem szemben.
Széjjel tett lábbal csábítón néz rám,
Keze szétszórja minden varázsát.

Lélegzetétől alszik a gyertya,
A pára az arcomat takarja.
Vonagló teste szül vad meleget,
Lihegve szólít engem nevemen.

Dicsér közben, majd még vadabbra vált,
Sikít önkontroll nélkül egy imát.
Szeme sarkából próbál figyelni,
Élvezetét még jobban fokozni.

Vibrálni kezd minden, remeg a ház,
Már nem érzem, hogy nekem bármi fáj.
Időérzésem megölte a vágy,
Remegő testtel istenért kiált.

Izzadságban úszik, nyugszik szépen,
Nedves haját hátra dobja éppen.
Bújik ruhájából, rám teríti,
Egy meleg fürdő most jól fog esni.

Kisvárda, 2007. augusztus 12. /vasárnap/

A király meztelen

Hogy nézek majd a saját szemembe,
Ha nem tudok változtatni végre?
Hogy szerzem vissza a hatalmamot,
Ha meghal minden, mi bennem fogant?

Tennem kell ez ellen, nem szavakkal,
Lelki erővel, tűzzel és vassal.
Hol egykor jártam, újra járnom kell,
Nem hagyom, hogy nyomom elenyésszen.

Hiába a titok, ha én tudom,
Csak ideig-óraig fájdalom.
Tudatomra ébredek tettemtől,
Lelkem kimentem a gyilkos tűzből.

Jobb vagyok már, nagyobb és erősebb,
Ezentúl nem zúznak szét kételyek.
Enyém a kincs, mire férfi vágyhat,
Berobbantom az ősi tárnákat.

Pusztuljon vele minden, mi rágott,
Művelt leszek majd, büszke és sármos.
Csak nyitott szemmel és emelt fővel;
Tűzre a nosztalgia-érzéssel.

Így az élet sem nehéz, már látom.
Lesznek új bűneim, azt nem bánom.
Ajtót nyitok, a függönyt elhúzó,
A szépség engem is átkaroljon.

Ha eróm van, az a legfontosabb,
Felébresztem régi önmagamat.
Beteljesülni látszik, ami kell,
Maradj itt örökre, vagy égess el!

Kisvárdá, 2007. szeptember 15. /szombat/

Vágyak tengere

Sok dolog megtörtént, de nem minden.
Én még a teljességre törekszem,
Ami vágyként kiröppen lelkemből,
Megteszem, hogy bóduljak a kéjtől.

Vágyak tengerébe vetem magam,
Édes vize borítsa el szájam.
Mindenhol érintkezzek hát vele,
Ne zavarjon senki szentbeszéde.

Míg bizseregve vergődök én is,
Kiélek majd mindent helyetted is.
Más állapotban, csak rám figyelek,
Belém a józan ész nem költözhet.

Nem foghat semmi, mit nem akarok,
De van fájdalom, mit én választok.
Ha fokozza mámorom, mire vársz?
Húzz mélyebbre, levegő se kell már...

Kisvárdai, 2007. szeptember 19. /szerda/

Már megint vissza - Kisvárdai éjszakák I.

Szerelmem lett a keserű őszi eső,
Minden embert elűz ő mellőlem egyből.
Menekülsz előle, pedig csak új remény;
Lemossa a mocskot, amit reám kentél.

A cseppjei folynak le végig arcomon,
Kezed ennyit nekem még sohasem adott.
Utcai lámpák fakult, sárga fényében,
Nem jön szembe az, akit mindig reméltem.

Balder lányai, kik mind otthon vannak már,
Egy forró kakaó, és hív a puha ágy.
Nem törődnek azzal, ki kint a hidegben
Társát keresi az éjszakában éppen.

Bőrig ázik az most, akit ti nem láttok,
De talán nappal titkon majd órá vágytok.
Addig szegény pára járja az éjszakát,
Mert akivel összeillik, majd rátalál.

Az álmom örök, mióta megszülettem,
Talán másik úton kellene keresem?
Lehet, hogy itt jár, de szemközti oldalon,
És eltűnik mindig, ha fejem fordítom?

Sötét örületembe váltok, mint mindig,
Az eső még jobban zuhog, legyőz most is.
Földre kerülök, de nem az alkoholtól,
Vágyom illatát, talán felkel egy csóktól.

De nem, talán őhózzá túl mélyen vagyok,
Talán nekem is az ágyam adhat otthont.
Úgy is van, betakar rég-ölelő keze,
Álomra zárul szemem, minden feledve.

Ó, hogyha álomban sem jelensz nekem meg,
A reggeli fényben, én vajon mit tegyek?
Nem érti senki, minden elcsépelte közhely,
Hogy egyéni legyen, festem a véremmel...

Kisvárda, 2007. szeptember 27. /csütörtök/

Kisvárdai éjszakák II.

A város alszik, a kérdések hangosabbak,
Nem nyomja el őket alkohol, sem hit, a vak.
Keresve a megoldást, már helyet sem találsz,
Ahol egyáltalán még meghúzhatná magát
Az ember, aki pokoli kínoktól szenved.

Az éjszaka olyan kézenfekvő, de mégis,
A gimnázium parkja még elrejthet bármit.
Onnan már csak szinte egy lépés az a sarok,
Ahol ő nekem mindig szerelmet fogadott.

Kis utak, és régi koncertek kihűlt nyoma,
A reményteljes éjszakák hontalan hona
Fogad. Hol még mindig minduntalan remélek.

Hosszú utcák megcsömörlött, sötét magánya,
És a dühös kutyák vérszomjas ugatása
Veri fel a csendet örökkön-örökké, és
Rád gondolok.

Már nem szöksz énutánam, és én tovább megyek,
A vár felé keserű romantikát érzek.
Porrá lett a hely, hol lelked pihent karomban.
A titkot csak néhány fűszál őrzi hervadtan,
A részeg betegségét mindig kiheveri.
Nagy kanyar hát, vége lett, vissza kell indulni,
Spanyol barátnőd is ezt az utat koptatta,
Kinek az éjszaka minden titkom elsúgta.

Itt mindennek vége, akkor is ezt éreztem,
Ma este sem jött el, mit régóta reméltem.
Vén titkokkal szívemben, nehéz a lemondás,
Ha tudnád, nem lett volna az a visszaszólás.

Néha elmegyek az öreg postaládához,
Mellette, kopott festék, a pad magányához.
Ott ültünk néhányszor, üres teret bámulva,
Ott ért tétlen életem legszebb éjszakája.

A pirkadatnak legelső tapasztalása
Belemar az ember ifjú, gyenge húsába,
Mint tetoválás, örökét le nem moshatod,
Hozzá semmi nem lehet aztán hasonlatos.

További utam már nem annyira érdekes,
Felettem az unalom vadmadara repdes.
Hiába a hold, hiába, hiába minden,
A régi, közös utakat hagyom el éppen.

Most az a vész jön, hogy a hányinger környékez,
A megsenyvedt lelkem ingerli a belsőmet.
Én megtaposnám, és aztán tovább is mennék,
Egy újabb életet is bátran elkezdenék.

De majd eljön hozzám újra a csábos remény,
Hogy még meg kellene várni a holnap estét,
Mert talán akkor az egyszer..., de egyébként is,
Mi van, ha még csak egyáltalán nem is volt itt?

Aztán a legsötétebb vészen hazafelé,
Agyam eltompult, semmit sem látok ma többé.
Percről-percre, vontatottan történik minden,
Elmém kikapcsolt, ágyamba zuhanok éppen.

Kisvárda, 2007. szeptember 28. /péntek/

Agónia

RákJárásban élem az életemet,
A nosztalgia sohasem engedett.
Édes a múlt, még szájamban az íze,
Ezért ugrom az éjszakába bele.

Megvárom, amíg felvehetem ruhám,
Fekete, hűvös és foltos is talán.
Csillagokkal szórta meg nekem Isten,
Ki is mondta a végső ítéletem.

Én már nem kérek semmit, de akarok,
Önmagamtól újra eltávolodok.
Látom az arcokat, mik mosolyognak,
Úgy örülnek a csöppnyi utódoknak.

Befeküdtek az élet rigmusába,
Hol van már a szent szívük lázadása!
A régi vágyakat már nem keresik,
Magam vagyok, aki őrzöm kincseit.

Nedves betont világít meg a bús hold,
Szemébe néztem, de másvalaki volt.
Elhúzott messzire lelkem magánya,
Vártam a fekete romantikára.

Problémákkal van tele minden reggel,
Ha a napnak vége, hát ő is felkel.
Indul ugyanúgy, hívja az éjszaka,
Hogy találkozzunk, nagyon nem akarja.

Könnyes évek ősmagányban elteltek,
Azt sem tudtuk, hogy a másik létezett.
Egymásnak háttal ültünk mi mindvégig,
Testünket talán egymáshoz temetik.

Kisvárdá, 2007. szeptember 28. /péntek/

Tarts bezárva

Ne engedj soha oda,
Hol burjánzik az egek
Véres habja.

Ne suttogj nekem máról,
Távolodj el újra az
Igazságtól.

Tárd fel bordám, nézz belém,
Vizsgálj, ízelej, majd gyere,
Feküdj mellém.

Húzd ránk a tölgyfedeleket,
Légy velem itt is, hová
Lelked vetett.

Hunyd be szemed, rám figyelj,
Szívemen sötét magvad
Végre kikel.

Megkínozott fa, csudára
Lefelé nő, nem szállhatsz
Az ágára.

Fúrja magát még lejjebb,
Roppan a föld tőle, mint
Haló sejtek.

Végül tudd a dolgodat:
Gyökere alá fekszel,
Szép gondolat.

Sár takarja szememet,
Most látom, ideleenn is
Élt szeretet.

Nem nőnek már levelek,
A Bánatfának adom
Életemet.

Kisvárdra, 2007. október 11. /csütörtök/

A Sötét Szoba titkai

Nincsen neked kulcsod hozzám, nem is lesz soha,
Arcodban kialszik az értelem lángja.
Mikor nem látja senki, halkan belopóznak,
Beborult elmémmel az ürbe utazok.

Súlytalanság vesz körül, és kozmikus mocsok,
Ha kérnél, én ebből neked nem adhatok.
Nem tudhatsz te róla, csak az én kiváltságom,
Százszor és ezerszer nevedet kiáltom.

Amiért nem láthattam semmit belőletek,
Kielégítetlenül elégettetett.
A segítő kezek soha nem háborgattak,
Közben építettek haláltáborokat.

Tövissek marták széjjel a drága húsomat,
Elvették tőlem a vad holnapokat.
Bevontatok engem is egy szabványos mázzal,
De nem értetek fel a szárnyalásommal.

Ki lesz ma az, akinek az arcát letépem?
Térdeltek előttem szenvedésre készen.
Mindennap sorban én választok egyvalakit,
Ő láthatja a Sötét Szoba titkait.

Kisvárdai, 2007. október 12. /péntek/ - 2007. október 15. /hétfő/

Kisvárdai éjszakák III. - Gaia Vard

Jaj, már megint kerestem, kutattam,
Én a bátyját szavakkal megdobtam.
De nem jártam arra, hol lakozik,
Azt szeretem, ha agyam hullámzik.

Belefúlok a saját bűzömbe,
A kapcsolat nélküli restségbe.
Elhittem azt, hogy éjjel őt láttam,
Már más is lehetne, csak álmodjam.

Van olyan élet, mit kipróbálnék,
Érte újra és újra változnék.
Meggyújtánám a régi tüzeket,
Hol jéghideg keze melegendhet.

Ha emlékezne még, tudom, hinné,
Amit régen álmodott, elkérné.
Megint kiszökne az éjszakába,
Szerelmet keresne egy szempárban.

Ha jönne, megőrizném magamnak,
Végtelenné szőném éjszakánkat.
Csak egyszer tenné meg újra nekem,
Emlékét már most pajzsra emelem.

Elmulasztott csókok kísértének,
Talán hajnalban útra is kelek.
A semmittevés ölne meg olykor,
Vetődök hatalmas tornyaiból.

Álmok Tavába csobbanok bele,
Az életet itt csak én rendezem.
Minden megtörténik, mi szeretne,
De jaj! Visszavágyom fellegekre...

Kisvárdai, 2007. október 15. /hétfő/

Kőbe zárva - Kisvárdai éjszakák IV.

Ki az az ember, aki elém állna?
Bennem még megbúvik a jóság árnya.
Kibővül minden minden fonákjával,
Eleje gabalyodik visszájával.

Sarkok nélküli négyzetek köröznek,
Fejem fölött most nyugalomra lelnek.
Forró vágyként robbannak némán belém,
A lüktető lelkem maga az örvény.

Bennem kikapcsolva nyugszik a lelkem,
A Rossz Gondolat hánykódik odalenn.
Tűz lesz belőle, mindent felperzselő,
Eléget téged, bár félek fényedtől.

Valamit valamiért, szólt a mágus,
Illúziókra tépte a világot.
Kukoricán térdelve csak az fontos,
Arcomat vethessem hideg kőfalhoz.

Meglátszik a nyoma, tisztul az elmém,
Gyere "barátom", húzódj ide mellém.
Hazudok neked sokat az életről,
Ostoba vagy, nem is tudsz az egészeztől!

Kisvárdá, 2007. október 15. /hétfő/

Nagy baj lesz

Úgy hiányzik valami,
Amikor a talaj kezd kicsúszni,
Amikor sehol egy jóízű ebéd,
Amikor már nem láthatok beléd.

Úgy hiányzik valami,
Amit soha nem tudok megfogni,
Amit már egyszer régen birtokoltam,
Amit a legjobban hiányoltam.

Úgy hiányzik valami,
Amiben jólesne vakon hinni,
Amiben csalódás végleg kizárva,
Amiben nincs az álmok halála.

Úgy hiányzik valami,
Ha közelebb húzódsz, megsúgom, mi.
Ha rám figyelsz, és behunyod szemedet,
Kilopom belőled a lelkedet!

Kisvárdá, 2007. október 23. /kedd/

Minden este meghal valaki

„Látom benned az összes acsargó hibát,
Álnok, csalfa szemedben meg a gerendát.
Ne gyere azzal, hogy túl akarod élni,
Jobb lesz neked az, ha már nem kell szenvedni.”

A rossz emberek között, és a rossz helyen,
Felnöttem lassan a kopár Komor Hegyen.
Egyetlen látnivaló a szakadék volt,
Ledobáltam mindenkit, aki csúnyán szólt.

Én is zuhantam párszor, de nem haltam meg,
Ó, engem valaki folyton visszaemelt.
Meggyújtotta elmém tudással, majd eltűnt,
Törékeny álmaidra a rablánc került.

Miattatok voltam ott, nem magam miatt,
Bár néha élveztétek társaságomat,
Az est végén egyvalakit vinnem kellett,
Etetni vele a tátongó mélységet.

Volt, kit kedveltem, de nejlomba csavartam,
Csak vonszoltam végig a nyirkos avarban.
Lábbal tiporva, zuhant az éjszakában,
Fülemben cseng reményvesztett sikoltása.

Utána néztem, éreztem a hideget,
Az arcomba süvöltő, kacagó szelet.
Mellé estem, de a következő képen,
Ugyanúgy a szirten állok, feketében.

Akkor és ott is megpróbáltam ostobán,
Elhittem, hogy különleges az a szép lány.
Hogy ő majd a halálba repíti lelkem,
Csalódtam benne, úgy már nem is szeretem.

Visszafelé az út nem volt olyan hosszú,
Következő este; senki nem szomorú.
Ülök a csendben, és mindent megfigyelek,
Mára egy újabb áldozatot keresek.

Egy igaz barátot, egy újabb szerelmet,
Csak ne fogja ki vitorlából a szelet.
Mosolygok, mert mindig van, ki nekem bedől,
Ilyenkor elfeledkezek Megmentőmről.

Háromszáz év múlva is egyedül vagyok,
Tegnap volt a legutolsó gyilkosságom.
Percről percre megy ki az erő belőlem,
A halálomat lelem a Komor Hegyen.

Lábánál egy békés, szelíd kommunában
Élnek áldozataim, szent megváltásban.
Örök istenükké a Megmentőt tették,
Aki egyet feláldozott az összesért.

Nekik még meg is mutatja ő önmagát,
Ott él köztük, árad belőle a jóság.
Béke, nyugalom és szeretet örökké,
De ne gyertek fel a hegyre soha többé!

Kisvárdá, 2007. október 23. /kedd/

Keserű csapás

Hányinger környékez, magamra gondolok,
Köd lep el végleg, fejemre csuklyát húzok.
Leszegett tekintetem csak álca csupán,
Nem voltál más, mindössze tiszta hazugság.

Gőzölög talpam alatt a forró aszfalt,
Pokolra vágytam, mikor csókok elmaradt.
Belül szűkösebb volt a világ, úgy hiszem,
A jelen mellett, a múltam ellenem.

Mindig kint járok én, nem lehet túl későn,
Szerelmem újra és újra kardjába dőlt.
A fénylő vércseppek peregnék-forognak,
Tükröt tartva a legbetegbb arcomnak.

Már jön is itt valaki új,
A szél sötét hajába túr.
Szívem megtölti halállal,
Miért bajlódjak jósággal?

Kisvárdá, 2007. november 6. /kedd/

Összetörve

A természet az egyensúlyra törekszik,
Hol hegyeket emel, hol árkokat hasít.
A semmiből erdőt költ szép madarakkal,
De sivatag is kell, szikkadt, vén csontokkal.
Folyókat karcol, sötét barlangokat váj,
Közben rák a testén, segítségért kiált.

A természet az egyensúlyra törekszik,
Ha nem kell majd mosolyognod, kettészakít.
Beléd mar, ha akar, másnak ad szerencsét,
Csak ezért nem tiszteled lüktető lelkét.
Ha majd gonosszá lesz, akkor jön a bösz bál,
Méhedben üvöltő torzszülöttet találsz.

Nyisd fel magad, lásd a szíved, menj biztosra,
Ha nem ismered, könnyen megöl haragja.
Védd magad, ne hagyd az álmodat elveszni,
Lelked a halálig tisztán kell tartani.

Kisvárda, 2007. november 6. /kedd/ - 2007. november 9. /péntek/

Az a bizonyos érzés

Hol lehetsz most, estémnek anyala?
Vajon a szemeim látnának-e,
Ha lelke végre útnak indulna?

Ha engednék a nosztalgiának,
És éjszakai levegőt szívnék,
Egy kétségbeesett kiáltásban,
A gyönyörű hangod felfedezném?

Képzelem, itt vagy, és megfordulok,
Lelassult így körülöttem minden.
Távol, a vaksötétben ott állsz most,
Ugyanúgy nyugodtan, vágyva, szépen.

Kapud előtt, nem zavar az eső,
Egyik kezem a másik után kap.
A lelke ösztönt varázsol elő,
Mi egyben magány, és édes csoda.

Továbbra is mereven rám nézel,
Talán nem fordulok be a sarkon.
Visszatekintek, fájdalom bennem.
Még jöhetnél, drága kis Liliom.

Kisvárda, 2007. november 9. /péntek/

Visszafogottan ragyogott

Ha behunynám szemem, biztosan megölné.
A világ sötét maradhatna örökre.
Ha nem vigyáznál arcodra, hát meghalna
A remény bennem.

A kósza remény, na de mihez? Mi után?
Már rég nem vagy nekem más, csak emlékfoszlány.
De ha többé nem tudnék rád emlékezni,
Az lenne a vég.

Én még ma is bírlak szeretni, tudd most meg.
Persze nem tudtad soha, így mire megyek?
Volt egy fogadalmam, abból majd megtudod,
Hány verset szültél.

Hogy mit mozdít meg benned, én nem tudhatom.
Hiszen elfelejtettél, csak ezt találok.
Ostobán vagyok, és töretlenül hiszem,
Még majd, ott, messze...

Kisvárdá, 2007. november 9. /péntek/

Elmegyek érted

Ha megadatik, elmegyek érted,
Az összes szobába beengedlek.
Akkor egy lapra felteszek mindent,
Így bízok én majd benned és bennem.

Megragadlak gyengéden, ne érezd,
Ne félj, akkor már bármit kérdezhetsz.
Lesznek válaszok, adósod vagyok,
Magára szívedet már nem hagyom.

Jó és szép közöttünk akkor minden,
Lelked nem úszik többé kétségben.
Határozottan és egyenesen,
Beléd szálllok, elszökött kedvesem.

Kisvárdá, 2007. november 9. /péntek/

Tucatarcok

Mikor meghal neki valakije,
Kötelező a mély szomorúság.
Ha eljön karácsonynak ideje,
Osztogatja műanyag mosolyát.

Nincs egy gondolat sem a fejében,
Ízület sajog koszos térdében.
Nyitná száját, de előbb tévét néz,
Ha vége a műsornak, hát beszél.

A ruháit is másról választja,
Hasonulás a jó ízlés ára.
Megeszi azt, mit más tányérján lát,
Zenének nevezi gépek zaját.

Teli szájjal röhög, ha olyat lát,
Ki értékeket önmagába zár.
Roppant vicces, mutogatja másnak,
Azt, ki nem rabja a sivárságnak.

Mert sivár bennetek minden, minden.
Így most fogjátok a mérget szépen.
Egyetlen picit korty és vége, kész.
Bégető nyájnak nem kell temetés.

Kisvárda, 2007. november 14. /szerda/

Mindenből fekete

Akik ott voltak, lelkem soha nem értették,
Ki érezte volna, nem tette tiszteletét.
Amit bennetek találtam, szilánkok csupán,
Én feláldoztam mindent a mélység oltárán.

Így jött el a következő nap, nem kecsegtet,
Tervei ormán jóllaknak a bőszült szelek.
A sziklás partjaim önámítás nyaldossa,
Villás nyelved szívemnek örökké hazudna.

Ha nem bírom, és néha füstbe felöltözöm,
Hajnalra betelik a pohár, el kell szöknöm.
Régi helyekre, hol álmaim megszülettek,
Mindent megadva óvtak úgy, nehogy vétkezzek.

Lásd, most én sem érek egyetlen pillanatot,
Az éjszakában várom a rejtett holnapot.
Ha megfordul a föld, én is fonákká leszek,
Miért vakítottam el szerelmes szemedet?

Ám előfordul, hogy nem vágyom sehová sem,
Őszi misét játszó fuvola szól énbennem.
Elmerülök magamban, a vöröslő mélyben,
Kavargó a sötét, zúzmara fedi testem.

Iszonyú lassan csúszok utamon lefelé,
Arra a helyre te sohasem merészkednél.
Ott a legbelső bugyrait is széthasítom,
Enyém az összes szellemi sötét hatalom.

Amikor lent vagyok, sűrke fények meggyúlnak,
A kezemet nyújtom a páncélos nagyúrnak.
Az ősi csarnok hatalmas, mégis oly kicsi,
Szikrázó lényemet az éj keresztüldöfi.

A piros vér helyett szavak buggyannak elő,
Ami a szájamból kitör, maga a fertő.
A papírra lecsorognak, összekelve azt,
A jövőt is megláttam, a büszkeség dagaszt.

Bár nagyon fontos a titok is, bármerre lépsz,
Nem fogod megtalálni úgysem a miértjét.
Az nem jelenthet semmit, amit hátrahagyok,
Itt a létem, köszöntelek néma halálom.

Hiszen kihullik belőled az, mi lényeges,
Perzselő szemedben a felszínes szeretet.
A megrepedt tükrök bosszúért kiáltanak,
Az isteni remények magára hagyának.

Kisvárda, 2007. november 19. /hétfő/

Az igazi arc

Én meglátom az igazi arcodat,
Nyájas mosolyoddal ne is takarjad.
Letépem rólad könnyedén, te senki,
Tükröt tartok eléd, lehet zokogni.

Megteszem azt, amit Istennek kéne,
Maszkodat rávetem Pokol tüzére.
Nekem te csak ne játszd el az életet,
Én mindig belső zajokra figyelek.

Ami nekem ragyogó ékkő lenne,
Azt te ledobtad a sárba megvetve.
Mented magad, felém nyújtasz valamit,
Szerinted legjobbat, élted mocskait.

Hiába mutatnék meg minden szépet,
Nem értenéd, idekinn mit keresek.
Kötözni való bolondnak tartanál,
Társaiddal üznél, hogy meggyilkoljál.
Mit nem ismertek, attól félni kezdtek,
Mitől féltek, el kell veszejtenetek.
A széttépett lelkek majd elmormolják
A már elfeledett ősök imáját.

Ezer titkot, mi segít megmaradni,
Egy őszinte, tiszta szívvel meghalni.

Ha tebeléd nézek, nem látok semmit,
Se reményt, se nőt, se férfit, se senkit.

Ha kionthatom véred, büszke vagyok,
Túlvilági hegyekben varázsolok.

Kisvárda, 2007. november 21. /szerda/

Mentség

Te jó ég, kik azok ott melletted?
Szép lassan én már rád sem ismerek.
Nyomaimat elmosta az eső,
Szavaim is kikoptak belülről.

Akkor fogok meghalni igazán,
Ha már egyszer sem gondolsz majd reám.
Már egyszer sem ejted ki nevemet,
Semmihez sem kötöd emlékemet.

Bizony én mondom, a rút halálhoz
Közel járok, és nincs kedvem máshoz.
Akár holtan is melléd feküdni,
Odaát lelkedet megcsókolni.

Sokat változtál, más lettél te már,
Nem egy harmatot fogó virágszál.
Még most is kíváncsian mosolyogsz,
De kártékony lényemért nem tolongsz.

Jöttél értem isten háta mögé,
Volt idő, hogy rángattál kifelé.
A sápadt bőröd kivörösödött,
Ében hajad a szemünkbe ömlött.

Ajkadba haraptál, nem adtad fel,
Csak húztál, vontál, nem engedted el.
Akartál, reméltél, értem éltél,
Bírtad csók nélkül, csak segíthessél.

Ám mielőtt megmentettél volna,
Ráfontam kezeim a csuklódra.
Téptelek, mint anyából gyermekét,
Én elhagytam a szakadék szélét.

Meggyászoltál, és el is feledtél,
Hazudtad, soha nem is szeretted.
Azt, hogy én sem szerettelek téged,
Amúgy is, még előtted az élet.

Bele is vetted hát magadat,
Másnak készítesz ajándékokat.
Bensőd ékköveivel rakod ki,
Megtanultad szívem nélkülözni.

Csakhogy én ott, végleg nem haltam meg,
Azóta is zuhanok szüntelen.
Nem fogtam fel, hogy mit teszek akkor,
Mérget főztem ezernyi szavamból.

Ugyanabból az alapanyagból
Vágyom leírni mindent magamról.
Hiszen már nem kelek a hangoddal,
Fülemben a mézédés daloddal.

Enyémm a keserű agónia,
Álmomnak miért kell halódnia?
Majd, amikor elfognak a szavak,
Gaia Vard, életben kell, tartsalak!

Soha nem voltam az, kinek hátán
Több seb van, mint a mellén, az arcán.
Számomra ez az egyetlen mentség,
Hogy kiutat találjak, nincs remény.
Vajon örülnél-e, ha azt tudnád,
Hány verset szült miattad a talány?
Vajon örülsz-e, ha majd megtudod,
Marad-e vágy, hogy arcomat csókold?

Kisvárdá, 2007. november 21. /szerda/ - 2007. november 22.
/csütörtök/

Az éjbenjáró

Elment az utolsó vonat is már,
Reméli, hogy ma otthonra talál.
Kihalt a váró is, üres a tér,
Ránéz a koldus, és semmit sem kér.

Tovább indul hát sajtó lábakkal,
A csillagos éj bárhol betakar.
Zord éjszaka, kemény a hidege,
Nem telik egy falat szeretetre.

A belváros padján békét talál,
Durva szél van, ő inkább odébbáll.
Egy poros utcában, a sarkon túl,
Feketébb az este, végleg elnyúl.

A betonra fagy a vézna teste,
Óbégatás száll fel minden este.
"Ó, milyen kár azért az emberért!"
(Ó, milyen jó, hogy nem velem történt.)

Kisvárdá, 2007. november 27. /kedd/

Vajon ki érti?

Nincsen agyatok, mert nem akartok.
Csak, mit parancsoltak, azt hallotok.
Megmondják nektek, mit gondolhattok,
Élvezitek azt, hogy butulhattok.
Kényelmes ez nektek, nem tagadtok,
Bólogatni is együtt szoktatok.
Csalódást ti soha nem okoztok:
Minden ötletet máris tiportok.

Gyűlölitek azt, aki másként él,
Ki szabad szívvel ihletből zenél.
Nevettek, intettek, elfordultok,
Pixeles istenekre hallgattok.
Így éltek hát, és ami még rosszabb,
Mint kórság, ontjátok a szavakat.
Mosdatlan szájjal köptök száz ígét,
Megölnétek minden szabad egyént.

Ami még rémes, azt képzelitek,
Ti vagytok, kikért minden született.
Hiszitek, hogy szabadok vagytok, de
Parancsra sírtok, esztek, alszotok.
A reklám vége: útnak eredtek,
Venni egy hasztalan semmiséget.
Közben álmotok szépen éhen hal,
A föld már nem ápol, csak eltakar.

Semmik vagytok ti az én szememben,
Lelketek lepusztult és színtelen.

Kisvárda, 2007. november 29. /csütörtök/

Countess Nachtfrost

"Countess Nachtfrost, örökké szolgálunk,
Melletted halálban is kiállunk.
Telihold újra, add a parancsot,
Engedd meg, éhségünk csillapítsuk..."

Flegma mozdulattal intett nekik,
Elhalt horda prédára vadászik.
Feldúlják a falvakat, erdőket,
Egy este van, nem adnak kegyelmet.

Mereven áll fent, bástyája ormán,
Nézi hadát, halott mosoly arcán.
Ma egy végső vérfürdőt rendelt el,
Éjfélkor mindenkit a föld nyel el.

Másnap reggelre semmi nem maradt,
Az utolsó özvegyek meghaltak.
Gonosz vár körül megszűnt az élet,
A halál lengi be a környéket.

A közelgő teliholdat várván,
Countess Nachtfrost kántálja paktumát.
Versbe szedett varázsigét hallva,
Szívéhez elér a Gonosz sarja.

Kapja jutalmát, pokoli trónját,
Már van minden, amit eddig kívánt.
Lelkeket gyaláz, ítélt felettük,
Bármit teszünk, itt van ő, mibennünk.

Kisvárda, 2007. november 29. /csütörtök/

Fantomfájdalom

Az ajtó mögött vajon mi rejtőzködhet?
Ki hagyta égve már megint a fényeket?
Miért zörög most az üvegpoharakkal?
Miért oly kegyetlen szegény zsákmányával?

Miért néz engem, ha behunyom a szemem?
Miért jó neki, ha elhal lélegzetem?
Ha álomba zuhanok, miért mozdul meg?
Vajon elvisz már, vagy még egyszer rám ijeszt?

„Csak akkor vagyok bátor, ha fél valaki.
Abból szívok erőt, ha látlak reszketni.
Oly’ szívesen játszom veled a sötétben,
Éjfélkor zümmögök az üres fejedben.

Halomra hordok mindent, mi félsz tebenned,
Éléskamrámat érzésekkel tömöm meg.
Mint egy vámpír, aki nem juthat friss vérhez,
Meghalok, ha nem lehet enyéim félelmed.”

Debrecen, 2007. december 16. /vasárnap/

A számok kegyetlen urai

Ó, ti balgák, abba miért nem hagyjátok?
Lassan elemésztenek minket a lángok.
Amit elértetek, az a végső határ,
De ti csak törtetek tovább, egyre tovább.

Eléggett minden gyertya, mi értetek gyúlt.
Az összes összentség tőletek elfordult.
Megromlott lelketek, bomlik és fekete,
Mérges tüskék nőnek száradt szívetekre.

Még az érzést is számokkal írjátok le,
Múmosolyt vesztek a legszebb ünnepekre.
Majd előkapjátok újra a számokat,
Úzitek utcátokból a koldusokat.

Őket, kik a számok miatt váltak azzá,
Számotokra elviselhetetlen látvány.
Szép ruhákba bújtok, de ostobák vagytok,
A lelketek bűzét le nem moshatjátok!

Debrecen, 2007. december 18. /kedd/

Sehol sem jó

Értsd meg végre, hogy nekem nem kellesz,
Belőled minden varázs kiveszett.
Nem vagy már több, csak egy vadidegen,
Eltűnök lassan a sötétségben.

Ne áldozz semmit, tőlem ne is kérj,
A történetünk itt most véget ér.
Enyém az éjszaka, tiéd a fény,
Nem tudok rád nézni, nem vagy már szép.

Minden könnycsepp, mi szemedben vágy volt,
Gyújt most bennem gyűlöletes lángot.
Mikor körvonalaím se látod,
Elhagytalak, nincs miért sajnálnod!

Éjszakából, fényből fogant gyermek,
Ott boldog igazán, hol született.
Meggyötörtem a tiszta lelkedet,
Nem lehet elég sötét idebent.

Debrecen, 2007. december 21. /péntek/

Este, titokban

Úgy kérlelte őt újra és újra,
Ujját a ravaszon ne mozdítsa.
Állt az idő, füstbe borult minden,
Megfestette hát tucatnyi képen.

Könnyet és vért kevert a festékbe,
Most is ugyanazt mázolja csendben.
Monoton varázs feszül vászonra,
Sarokba dobja, kezdi tisztára.

Ajka már fakó és repedezett,
Két hét telt el, egy emberi roncs lett.
A liftaknában találták holtan,
Úgy ment, ahogy jött: este, titokban.

Debrecen, 2007. december 22. /szombat/

Gaia Vard új képeken

Kereslek, kutatlak, utánad megyek,
Egy szív alakú sírgödörbe teszek.
Öntözlek bánattal, bús szóval százzal,
Betakarlak, hogy fázzál, félhomállyal.

Kereslek, kutatlak, utánad megyek,
A zaklató napfényben nem nevetek.
Tüskét szúrok reménykedő szemedbe,
Lásd, amit én, fák alatt dideregve.

Hallottad-e valaha azt, amit én?
Ősi barlangokba úzött-e már tél?

Ízlelted már az élet finom étkét?
Akadt torkodon egy szó, egy költemény?

Debrecen, 2007. december 26. /szerda/

A sötétség szimfóniája

Lágyan hull reám az élet átka,
Ő patkányokra pazarol mindent,
Feltörő titkok futnak magányba,
Nem jelent semmit nekem a szemed.

Szeretkezéssel festettünk hajnalt,
Vérben úszott a kialudt testünk,
Majd a lepedőt keretbe zártam,
Mert holnapra mi már mások leszünk.

Ezer darabra tört kristályváza,
Éjfélkor a hangja csendül bennem,
Itt minden ugyanúgy vár még haza,
Rendet rakni majd kötelességed.

Egy korty ital fodros csipke fölött,
Finom bársony beszívta illatod,
Régi szobádban suttognak tükrök,
Az emléked itt hagyni nem tudott.

Debrecen, 2008. február 15. /péntek/

Az éjszaka ura

Magára gyújtotta házát,
Csodálta a lángok táncát.
Szívta a füstöt magába,
Nagyon vágyott a halálra.

Tüzet ölelt és vigyorgott,
Őrülden forgott, vihogott.
Ha megalázták élettél,
Múljon ki végre szépségben.

Meghalt, és mosoly volt arcán.
Nincs senki, ki meggyászolná.
Embert ismert, de keveset,
Még most is boldog odalent.

Debrecen, 2008. február 18. /hétfő/

Fényre riadva

Bármilyen lehet belőlem,
Ezért vagyok én senki.
Valahol nagyon messze,
Jó lenne visszanézni.

Festi magát a halál,
Csúf akar nekünk lenni.
Rozsdával megtelt a tál,
Ma nem akarok enni.

Tebenned ott volt minden,
Hova is nyúlj, nem tudtad.
Vezettem a kezedet,
És kisiklott egy vonat.

Gaz nőtte be a padot,
A régít a fűz alatt.
Mára mindenki halott,
Itt csak az emlék maradt.

Messze visznek lelkeket
A fekete madarak.
Rút szépséggel hiteget,
Felesleges keresned.

Debrecen, 2008. február 19. /kedd/

Nem vagyok korszerű ember

Minden szépség kiveszett belőlem,
Fámról elhullt az összes levelem.
Kifogyott a tinta, nem alkotok,
Az étel helyett bánatot rágok.

Elveszítettem, mi körülölelt,
Utóbbi időben dédelgetett.
Kristályos cseppekben az égbe szállt,
Csak a szikrázó fényét hagyta rám.

Szörnyű a vad pusztítás idebent,
Egyedül küzdök a jéghidegben.
Bús magyar sors a lelkelem portréja,
A fellegekbe nem megyek vissza!

Nem keresem azt, mi tovaröppent,
Mert engem megváltoztatna újfent.
Az igazi valóm felé tartok,
Gyermeki tisztaságban hagyatott.

Oázisom, amit én keresek,
Mit a világ és ti elvettetek.
De nem győztök, nem adom a kincset,
Az egyetlen, mi velem született.

Ha valómhoz vissza nem találnék,
Akkor én fel nem szabadulhatnék.
Ha ebben kellene mindig élnem,
Közétek nem tartoznék akkor sem.

Próbálnám feladni az életet,
Hisz csak a balgáknak ad örömet.
Kik hiszik, a boldogság állapot,
De nem, pillanatig él, erős drog.

Debrecen, 2008. február 20. /szerda/

Az ostor csókja

Isten, ott fenn az égben, hullj hát alá!
Te legyél nekem mérgező szívárvány!
Zuhanj reám, mint égő feloldozás,
Az univerzum legyen végre hazám!

Napok óta csak fetrengék részegen,
Nem jutottam túl az első kérdésem.
Lámpák gyúlnak az utcán, de nem nekem,
Nem ér véget a sötétség idebenn.

Most már egyre nehezebben viselem,
A fájdalom elbánná ezer szívvel.
A józanság alig pislákol bennem,
Szörnyűt teszek, mielőtt el kellennem!

Annyira idegen, nincs hova bújnom,
Arcotok nekem csak díszlet a falon.
Oly büszkék vagytok erre a városra,
Bárcsak ma éjszaka rátok omlana!

Ugrásnyira vannak fényes csillagok,
Messze jutottam, vissza sem talállok.
Tehetetlenül lebegek az űrben,
És még itt is a nevedet rebegem.

A neved, Gaia Vard, ki élsz boldogan,
Odalent a Földön, hontalan honban.
Lennék olyan önző, hogy most felcseréld,
A semmit adnám gazdag életedért.

Azt hittem egykor, itt majd jobban leszek,
A kozmikus térben belém költözhetsz.
Halálod után ide kerül lelked,
Azon leszek, hogy elkapjalak téged!

Érezd, ahogy kívánom a halálod,
A hétköznapiakra húzok egy zsákot.
Kidobom a szemétre minden percem,
Amit az életben nélküled éltem.

Debrecen, 2008. február 27. /szerda/

Csergám Oul

A bor elkábít, az élet gyilkol.
Rám boldogan sohasem mosolyog.
Hidegben fázik, melegben izzad,
Érték nem hagyja el az ajkadat.

Te ösztönlény, lásd meg végre magad!
Nem emlékszel, hogy mi volt a parancs?
A szűz megszült, és te csak itt fetrengsz,
Ha mocsok kell, tudod, hol kereshetsz.

A lángok mardosnak, de ez nem fáj,
Sőt, még erőt adnak, hogy zuhanjál.
Nem hagyom el soha a mélységet!
Legyőzted, én leszek ellenséged!

A fényszáladat sötétbe mártom,
Szár az szívembe döfve jól tudom,
Halálom percében is lenézel,
Kevély vagy, velem együtt tűnsz majd el!

Debrecen, 2008. február 27. /szerda/ - március 6. /csütörtök/

Ezüstskorpió

A tökéletességre törekszem,
Félbehagyott utakon elfekszem.
Ne kérdezz tőlem soha semmit sem,
Nyomd a gázt, nincsen miért felkelnem.

Mindig hiteles dolgokra vágytam,
Egy kis hibáért szemétkbe vágtam,
Én elhagytam mindent és mindenkit,
Eléd tiszta szívvel állok most itt.

Az ajtódra ősjeleket véstem,
El nem olvastad őket még ma sem.
Nem vetted észre rezdüléseit,
Fekete magány-érzékszerveit.

Rosszul felállított elméletek,
Ráncos, kiszáradt angyali szívek.
Körülvesz minden nap a bűzötök,
Paraziták, rajtam élőködtök.

De nem tart soká, jó halálotok,
Majd elpusztít a meggyúló átok,
Vagy sivár, egyszerű képmutatás,
Üdvömről ölök, én a messiás.

Debrecen, 2008. március 5. /szerda/

Megoldás-látomás

Néhány dolgot még rendbe kell tennem,
Elmém világjé tengere nem kell,
Hogy itt helyben és végleg elnyeljen.

Magányos, éhező révész leszek,
Aki minden nap koszos habbal kel.
Fekete víz fölött a hajnalnak
Beköszöntével áldoz vágyának.

Vetettél lelkembe rossz magvakat,
De nem táplálom, termése rohad.
A helyére teszek én mindent, majd
Emlékeddel húzom csónakomat.

A deszkákon csontvázam elnyugszik.
Idők végéig csendben utazik.
Álmodik mély talány-kozmoszokat.
Készen kapja isten-titkaikat.

Zúgó esték és telesírt párnák,
Csonkig égett szép, fekete gyertyák,
Szabadulni vágyó örök árvák,
A belsőm falát zúzzák, kaparják.

Puha hamvakat lehelő szellő,
Röppenő hang, életek, lebegő;
Teljes a csend, végleg kihalt a föld,
Én vagyok a második Teremtőd.

Debrecen, 2008. március 24. /hétfő/

Itt

Kalapom lábam előtt, a földön,
Felfordítva, és szinte üresen.
Leverte a fejemről az élet.
Hogy mikor? Arra nem is emlékszem.

Vékony, szakadt ruhámban a szél jár,
Ez a csípős, vad, őszi rettenet,
Hamis dalra fakaszt az éhség, de
Csak mosolyognak rám az emberek.

Az érdes tenyeremet dörzsölöm,
Úgy hallik, mint sercegő kandalló.
Ó, a gyermekkori karácsonyok,
A meleg bejgli és Holle anyó.

Elúszott mindenem, pénzem, tervem,
Égen egy csillag, mi maradt nekem.
Vállam alatt roskad a két mankóm,
Mint öregnek gyermek, a támaszom.

Kirakatban tévé ontja fényét,
Egy ifjú most kezdi karrierjét.
Megoldást tud egy kényes kérdésre,
Nem köszönök már járókelőkre.

Felrúgják kalapom, pénz gurul el,
Nekem nincs erőm, küzdenem sem kell.
Nem kell, mert a támaszomba rúgnak,
Dolgom hagyni, hogy eltiporjanak.

Debrecen, 2008. március 25. /kedd/

Nekem az kell

Nekem az kell, aki éjszaka egyedül van,
Ki szomorúan kóborol a zivatarban.
Ki sárga ablakok alatt honvágyat érez,
A keblére fekteti a meghalt terveket.

Nekem az kell, aki elbújik, ha süt a nap,
Ki elhúzódik, ha az emberek rajzanak,
Ki képes magányos lenni mindig, mindenhol,
De belül szárnyal ő, akár a Mindenható.

Nekem az kell, aki véletlenül sem te vagy,
Ki nem egy tízezerszer eljátszott színdarab,
Ki nem egy rojtosra olvasott ős-fakó könyv,
Te akkor se jössz rá, ha az unalom megölt.

Debrecen, 2008. március 30. /vasárnap/

Marduk

A hazavágyó lelkem nem bír nyugodni,
És felkorbácsolva hullámszik itt bennem,
Sötét titkot éjszakába kiáltani,
Akarata, elvonszolni innen testem.

Ti ostoba bábok, szánalmasak vagytok,
Megvetve lenézek rátok innen fentről,
Marjatok húsemba éjszakai baglyok,
Vörös függöny előtt igyatok véremből.

Apró gondolatok hamuit úzó szél,
Én legszívesebben kivágnám a szemed,
Az összes vagyonomat tőled elvinném,
Majd önkezed oltaná ki az életed.
Mindenkitől egyetlen dolgot akarok,
Tegye szabaddá számomra az utamat,
Életteret már egyáltalán nem hagytok,
A szádba tömök véremtől ázott havat.
Csak még távolabb kerülhet tőlem minden,
Minden esetben, ha közelebb húzódom,
Hiszen megöltem szívemben a szerelmet.
Legédesebb menny nekem a bódulatom.

A gonosz általam végleg megáldatott.
Üszkös szárnyakon engem megkívánhatott.
A legártatlanabb is bemocskoltatott.
Gyötörjenek hát rémálmok, te átkozott.

Debrecen, 2008. március 30. /vasárnap/

Viszolygom tőled

A lelkedet, vagy a testedet becézsem?
Melyiket akarod, hogy kivéreztessem?
Talán nem is baj, hogy nincs erőd, gyenge vagy,
Üres szavaid vannak, hogy ellenállhass.

Nem kellett volna görbe tükörbe nézned,
A kíváncsiság okozta a vesztedet.
Rájöttél arra, mire nem kellett volna,
Célotat hajszolva jutottál Pokolra.

Lelkeden lakmározik, kit el nem értél,
Életedre nyomta a halál pecsétjét.
Minden, mit lenéztél, föléd kerekedik,
A természet csak egyensúlyra törekszik.

Ócska szobában kopott emberek között,
Terveket szóttél, hol mindenki könyörgött.
Ők érted éltek, de te fejükre nőttél,
Pénzért és hatalomért öltél, térdeltél.
A bírák mind a koszos talpadat nyalták,
Testükön lépkedve jutottál még tovább.
Végzeted neked a léted lett egyúttal,
Szánalmat ébresztettél egy mozdulattal.

De mondd hát nekem, mi várhat rád odaát?
Hiszen már nincs egy rendes, elegáns ruhád.
A drága sminked is elkenődött régen.
Még valaki meglátja igazi lényed.

Debrecen, 2008. április 2. /szerda/

Egyedül vagyok

A magány a legnagyobb, ha
Nincs szeretett lelki társad.
Hiába nyitod szájadat,
Nincs, aki hallja imádat.

A magány nagyobb lehet, ha
Volt már neked részed abban,
Ha egy szavad fényt fakaszthat
Egy éjsötét, szűz barlangban.

Mikor mindenki hazament,
Én ott vagyok.
Mikor ágyadban megfordulsz,
Én ott vagyok.
Régen állnak a vonatok,
Én ott vagyok.
Elbújtak a kóbor kutyák,
Én ott vagyok.
Este jégvirágok nőnek,
Én ott vagyok.
Idegen város, vén utak,
Én ott vagyok.
Lehúzod mára a redőnyt,
Én kint vagyok.

Debrecen, 2008. április 3. /csütörtök/

Sehonnai holdlélek

Elmém elborult, magamba veszek,
A mély fájdalom újra kiújult.
Ép és egészséges már nem leszek,
Ez a játék már régen eldurvult.

Sirályok hangja csuklik el végleg,
Megdermednek, ha olykor meglátnak.
Napsütött és nyugodt reggeleken
A víz felé, végtelenbe szállnak.

Én már vágytam álmok káprázatát,
Vakító, fehér fényt szentnek hittem.
Vibrálva olvadtak valósággá.
A béke áradt szét a testemben.

De még ez egyszer, és csak azért sem,
Ha szomorúan is, ezerszer is,
Nem, többé nem csaplak be kedvesem,
Én akarok elérni szívedig.

Visszatekintve mélységet leltem,
Ott megláttam benne rút magamat.
Ha el is tévednék, nem érdekel,
Nem hagyom el többé otthonomat.

Azt kérdezed, hogy érhetsz akkor el?
Nyílok benned törékenyen, lassan.
Hát ne kelljen elbújniom a fényben,
Lelkoddal borulj reám mindennap.

De amíg csendben, odaát vagyok,
Nem nézek embert, főleg nem Istent,
Álmomat soha nem zavarhatod.
Idegennek én nem kegyelmezek!

Debrecen, 2008. április 3. /csütörtök/

Hullámsír

Nagy öregek eónokig tanították
Fiaiknak.
Ha misztériumot fejtesz, te adózol
A halálnak.

Falevelek között nyugodva megbúvik
Az ős gonosz.
Szemeidet ne vedd rá a tűzrúnákra,
Fuss, átkozott.
Az értelmekkel fel nem foghatod, ami
Árad alatt.
A Sötétség Iszonyatos Hírvivői
Itt lakoznak.
Térkép és látomás soha nem mutatja
Azt a helyet.
Ősi istenek kódolták azt elrejtve,
Ott, tebenned.
Vén szellemek parancsára szörnyű habok
Túsza lettünk.
Határtalan büszkeségünk tenger alá
Csendben merült.
Lassan eltelik a millió éves, mély,
Szürke átok.
De ne higgyétek, hogy alszok, én figyelek,
Mindent látok.
Most árván látlak benneteket ostoba,
Vak emberek.
Gyarlók vagytok, helyet velünk majd egyszer csak
Ti cseréltek!

Debrecen, 2008. május 22. /csütörtök/

Tartalomjegyzék

Megnyúzott testek tánca	4
Benned minden fekete	4
A sötétségnek kellek	6
A király meztelen	8
Vágyak tengere	9
Már megint vissza - Kisvárdai éjszakák I.	10
Kisvárdai éjszakák II.	12
Agónia	14
Tarts bezárva	15
A Sötét Szoba titkai	17
Kisvárdai éjszakák III. - Gaia Vard	18
Kőbe zárva - Kisvárdai éjszakák IV.	19
Nagy baj lesz	20
Minden este meghal valaki	21
Keserű csapás	23
Összetörve	24
Az a bizonyos érzés	25
Visszafogottan ragyogott	26
Elmegyek érted	27
Tucatarcok	28
Mindenből fekete	29

Az igazi arc	31
Mentség	32
Az éjbenjáró	34
Vajon ki érti?	35
Countess Nachtfrost	36
Fantomfájdalom	38
A számok kegyetlen urai	39
Sehol sem jó	40
Este, titokban	41
Gaia Vard új képeken	41
A sötétség szimfóniája	42
Az éjszaka ura	43
Fényre riadva	44
Nem vagyok korszerű ember	45
Az ostor csókja	46
Csergám Oul	48
Ezüstskorpió	49
Megoldás-látomás	50
Itt	51
Nekem az kell	52
Marduk	53
Viszolygom tőled	54
Egyedül vagyok	56
Sehonnai holdlélek	57

Hullámsír	58
------------------------	-----------

Pokolkelte. Versek, harmadik kézirat.

Íródott Ószfalvy László által, aki minden jogot fenntart magának. A dokumentumot a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény védi. Előzetes engedély nélkül nem terjeszthető sem nyomtatott, sem digitális formában. Sem részben, sem egészben.

novemberimesek@gmail.com
oszfalvyaszlo@estvilag.hu

Ezen sorok a kiskvárdai és a debreceni éjszakában születtek 2007, 2008-ban.

Színes álmokat!